

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-283/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog zavoda za hitnu medicinu, Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe odvjetnika J. L., Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 7. veljače 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/16-01/611, urbroj: 401-01/04-17-4 od 16. listopada 2017.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika poništeno je rješenje tužitelja, klasa: 008-01/17-01/02, urbroj: 386-01-17-10 od 27. srpnja 2017. (točka 1. izreke) odobreno odvjetniku J. L. pravo na pristup preslici Studije izvodljivosti uspostave hitne medicinske službe brzim brodovima od 21. veljače 2017. (točka 2. izreke) i naloženo tužitelju da postupi sukladno točki 2. izreke ovog rješenja u roku osam dana od dana primitka istog (točka 3. izreke).

Tužitelj je podnio tužbu zbog bitne povrede pravila upravnog postupka, pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je Studija izvodljivosti uspostava hitne medicinske službe brzim brodovima nabavljena postupkom bagatelne nabave za tužitelja kao naručitelja, te ju je izradilo trgovačko društvo P. j. r. d.o.o., a predstavlja „know how“ trgovačkog društva koje je izradilo predmetnu Studiju. Sam proces izrade Studije rezultat je dugogodišnjeg iskustva i multidisciplinarnе obrade od osoba različitih struka u čiju je izradu odabrani ponuditelj uložio vrijeme, znanje i novčana sredstva te smatra da je isto potrebno zaštititi od trećih osoba. Navode da nije tražen dio koji je bitan za javnost i porezne obveznike a to je sam postupak bagatelne nabave i plaćanje ili zaključci Studije već cijela Studija te smatra da bi sukladno članku 15. stavak 4. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama cjelokupno objavljivanje moglo dovesti do pogrešnog tumačenja sadržaja dijelova Studije. Tuženik

prilikom donošenja rješenja nije prihvatio navode iz tužiteljeva testa razmjernosti i javnog interesa o međuresornoj suradnji već je promatrao Hrvatski zavod za hitnu medicinu samo kao zdravstvenu ustanovu za obavljanje djelatnosti hitne medicine. Sukladno članku 110. točki 17. Zakona o zdravstvenoj zaštiti tužitelj planira i sudjeluje u izradi i provedbi pojedinih projekata zdravstvene zaštite u izvanrednim prilikama u koordinaciji s kriznim stožerom Ministarstva, Državnom upravom za zaštitu i spašavanje, Ministarstvom unutarnjih poslova, Ministarstvom obrane, Hrvatskim crvenim križem, Hrvatskom gorskom službom spašavanja te ostalim službama za spašavanje. Ministarstvo mora, prometa i infrastrukture ima Službu traganja i spašavanja na moru u RH, a kako su novčana sredstva koja su potrebna za nabavku i održavanje plovila visoka, a postoje dijelovi gdje se karakteristike i lokacije brzih brodova hitne medicinske službe i brzih brodova za traganje i spašavanje preklapaju potrebno je naći optimalno rješenje na razini države, te je u tom cilju potrebno međuresornom suradnjom donijeti propis kako ne bi došlo do duplih troškova koji su iznimno veliki, te se na istom trenutno radi međuresornom suradnjom navedenog Ministarstva, Ministarstva zdravstva i tužitelja. Objavljivanjem takve informacije može dovesti do pogrešnog tumačenja sadržaja informacije, ugroziti proces donošenja propisa i akata što su razlozi za ograničavanje pristupa informaciji iz zakona, te smatraju da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo. Predlažu da Sud poništi rješenje tuženika i predmet vrati na ponovni postupak, odnosno podredno da poništi rješenje tuženika i odbije žalbu zainteresirane osobe izjavljenu protiv rješenja tužitelja od 27. srpnja 2017.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je na stranici 2. osporenog rješenja naveo da predmetna Studija predstavlja izrađen dokument, dakle, ne radi se o nikakvim informacijama u postupku izrade ili konzultacijama kakve u vidu ima odredba članka 15. stavak 4. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama. Tužitelj u svom rješenju nije naveo zbog čega smatra da bi moglo doći do pogrešnog tumačenja sadržaja predmetne Studije, a niti u tužbi kao ni u rješenju ne navodi proces donošenja kojeg propisa bi bio ugrožen, osim paušalne konstatacije da međuresornom suradnjom treba donijeti propis kako bi se izbjegli dupli troškovi. Ističe da se ne mogu prihvatiti niti navodi iz provedenog testa razmjernosti javnog interesa od 27. srpnja 2017., a koje tužitelj ponavlja i u tužbi, s obzirom da Studija predstavlja izrađen dokument, a činjenica što međuresornom suradnjom treba donijeti određeni propis ne znači da predmetna Studija predstavlja razmjenu mišljenja ili stavova unutar tijela javne vlasti u smislu članka 15. stavka 4. točke 2. Zakona. Smatra nejasnim pozivanje tužitelja da bi predmetna Studija predstavljala „know how“ iz razloga što iz samog teksta razmjernosti i javnog interesa proizlazi da je tužitelj postao vlasnikom iste, a u konkretnom slučaju tužitelj nije primijenio zakonsko ograničenje iz članka 15. stavak 2. točke 5. Zakona, pa je bespredmetno o istom raspravljati u ovom postupku. Zaključno, tuženik je provedbom testa razmjernosti i javnog interesa utvrdio da u konkretnom slučaju postoji javni interes za traženom informacijom s obzirom da je predmetna Studija plaćena javnim sredstvima kroz postupak bagatelne javne nabave, ista predstavlja jedan od ciljeva Strateškog plana Ministarstva zdravlja, te hitna medicina predstavlja dio zdravstvene zaštite koja je djelatnost od javnog interesa. Poziva se na presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj UsII-199/16 od 23. veljače 2017., u kojoj je zauzet stav da Studija isplativosti predstavlja informaciju od značaja za sveukupnu javnost. Predlaže da Sud tužbu odbije.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba, odvjetnik J. L. smatra rješenje tuženika zakonitim te ističe da u predmetnom dokumentu nazvanom „test razmjernosti“ ne postoji niti jedan argument protiv objavljivanja predmetne informacije te nije razvidno tko ga je izradio i odobrio niti pod kojom klasom je zaveden u evidenciji tužitelja, a niti je ikad dostavljen zainteresiranoj osobi, te se tužitelj na navedeno referira i obrazlaže tek u tužbi. Omogućavanje pristupa navedenoj Studiji zainteresiranoj osobi, kao i svakoj drugoj osobi, ne bi dovelo do pogrešnog tumačenja, niti ugroze postupka donošenja kojeg akta, kako tužitelj smatra i tvrdi cijelo vrijeme, obzirom da Studija nije

izrađena u internom postupku tijela javne vlasti, niti je nastala u postupku usuglašavanja pri donošenju propisa ili razmjeni stavova i mišljenja unutar tijela javne vlasti, pa je stoga i činjenica da se ista koristi u međuresornoj suradnji oko donošenja kojeg propisa također irelevantna. Navodi o zaštiti „know how“ tvrtke koja je izradila Studiju su besmisleni, jer je „know how“ nešto što omogućuje da se Studija napravi, a ne rezultat rada. Uostalom, autorska prava su prenesena na tužitelja i kao takva su zaštićena sama po sebi. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Na temelju razmatranja svih činjenica i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima -Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: Zakon), Sud je ocijeni da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prvostupanjskim rješenjem odbijen je zahtjev zainteresirane osobe za pristup informacijama temeljem članka 15. stavak 4. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.) s obrazloženjem da bi objavljivanje predmetne informacije moglo dovesti do pogrešnog tumačenja sadržaja informacije, ugroziti proces donošenja propisa ili slobodu davanja mišljenja i izražavanja stavova.

Odlučujući o žalbi zainteresirane osobe tuženik je poništio navedeno prvostupanjsko rješenje obrazlažući da navedena odredba Zakona omogućava tijelima javne vlasti da štite interne procese te je predviđen poseban tretman dokumenata koji nastaju u internoj pripremi ili razmatranju nekog pitanja, odnosno u procesu donošenja odluka, kako bi tijela javne vlasti mogla zaštititi svoje interne konzultacije i vijećanje tamo gdje je potrebno kako bi očuvale svoju sposobnost obavljanja posla, a da pobijano rješenje ne sadrži valjane razloge o odlučnim činjenicama već se u bitnom svodi na puko reproduciranje navedene odredbe Zakona. Navodi da je stoga nejasno kako bi objavljivanje Studije koja predstavlja izrađeni dokument moglo utjecati na tumačenje sadržaja iste, odnosno proces donošenja kojeg propisa bi bio ugrožen objavom navedene Studije, a činjenica da je u tijeku međuresorna suradnja vezano za nabavu brodicica čije se karakteristike preklapaju s potrebama hitne medicinske službe, ne predstavlja razmjenu mišljenja i stavova unutar tijela javne vlasti u smislu navedene odredbe Zakona.

Osnovano tuženik zaključuje da tužitelj kao zdravstvena ustanova za obavljanje djelatnosti hitne medicine (članak 109. Zakona o zdravstvenoj zaštiti Narodne novine, broj 150/08., 71/10., 139/10., 22/11., 84/11., 154/11., 12/12., 35/12., 70/12., 144/12., 82/13., 159/13., 20/14., 70/16.), odnosno javna zdravstvena ustanova za obavljanje djelatnosti hitne medicine na području Republike Hrvatske čiji je osnivač Republika Hrvatska, obavlja djelatnost od javnog interesa, pa obzirom na činjenicu da je predmetna Studija pribavljena od strane tijela javne vlasti kroz postupak javne nabave (Ministarstvo zdravstva je tužitelju prenijelo ovlast za provedbu toga postupka) plaćena javnim sredstvima, to nedvojbeno proizlazi da je riječ o informaciji koju bi zainteresirana osoba i svaka druga osoba imala pravo saznati, a u svrhu transparentnog rada tijela javne vlasti.

Nadalje cilj predmetne Studije je istražiti da li će uspostava hitne medicinske službe brzim brodovima omogućiti pružanje brže, kvalitetnije, ujednačenije i dostupnije hitne medicinske skrbi na otocima te time i preduvjete za omogućavanje jednakih socio-ekonomskih uvjeta života za sve građane Republike Hrvatske, kao i za razvoj turizma i sigurnosti na moru, pa nedvojbeno predstavlja javnu informaciju za koju s aspekta odredbe članka 16. stavak 3. navedenog Zakona nije niti potrebno provoditi test razmjernosti jer se on podrazumijeva.

Međutim tuženik je razmatrao i navode testa razmjernosti i javnog interesa od 27. srpnja 2017. (na koji se prvostupanjsko tijelo nije niti pozvalo u obrazloženju rješenja) te pravilno zaključio da navedeni razlozi, a koje tužitelj ponavlja i u tužbi, ne predstavljaju razloge iz odredbe Zakona temeljem koje je zahtjev odbijen, a niti je tužitelj svojim tužbenim navodima doveo u sumnju ovakvo utvrđenje tuženika.

Kako su u obrazloženju osporenog rješenja izneseni, prema ocjeni Suda, valjani i potpuni

razlozi, koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na osnovanost odluke tuženika, to se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim.

Trebalo je po odredbi članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima, riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 7. veljače 2018.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.